

РЕШЕНИЕ

№ 3109

гр. София, 09.05.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 09.02.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разглежда дело номер **6120** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 вр.с чл.144 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано по жалба на "Б. ТМ-Р." ПАД със седалище и адрес на управление [населено място], Индустриална зона, ЕИК по Булстат:[ЕИК], подадена чрез адв.Ц., срещу Решение № ПИ-90/19.05.2015 г., издадено от Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството против отказ за погасяване по давност на публични задължения в размер на 17881,28лв. главница, ведно с начислени лихви по Разпореждане № 337 от 08.07.2003г. на РУ „СО“- [населено място], обективирани в Разпореждане изх.№ 0191/2012/000260/ 20.04.2015 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С..

В жалбата се посочва, че по искане на „Б. ТМ-Р.“ ПАД е постановено решение на Министерски съвет (Р.) № 616/26.07.2004 г., с което на основание чл. 153, ал. 2 Д. (отм.) е допуснато обединяване на публични задължения на дружеството, в това число и задължения към Националния осигурителен институт (НОИ) в размер на 4 230 685лв. главница и 1 502 776лв. лихва.Решение № 616/26.07.2004г. на МС е било оспорено, в частта на т.3 б“а“ и б.“б“, включително в частта на погасителния план пред ВАС, като петчленен състав го е отменил в оспорените части.В тази връзка е издадено друго решение № 911 от 29.12.2006г., с което се изменя решение № 616 от 26.07.2004г. , като се приема нов Погасителен план и постановява, че за периода на разсрочване длъжникът дължи лихва в размер на основния лихвен процент, в т.ч. и върху задълженията към НОИ.Съгласно т.3, б. „г“ от Решение № 616 от 26.07.2004г.,

която не е изменяна с последващо Решение № 911 от 29.12.2006г. на МС, при неизпълнение на две пълни месечни вноски по погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми, заедно със законната лихва от датата на даденото разрешение за разсрочване. В жалбата е посочено, че не е спорно между страните че първото решение/ № 616 от 26.07.2004г. на МС/ е влязло в сила на 09.08.2004г., в частта на обединяване на публичните задължения, като разсрочването е настъпило по силата на Р. № 911 от 29.12.2006г., считано от датата на влизането му в сила-27.01.2007г. Не се спори между страните и че жалбоподателят е изпаднал в забава по отношение плащането на вноските по погасителния план, поради което и Р. № 911 от 29.12.2006г. за обединяване и разсрочване е прекратено.

Неправилно според жалбоподателя в решението на директора на ТД на НАП е прието за безспорно, че конкретните публични задължения са обединени с Решение № 616 и са разсрочени с Решение № 911.

По отношение на влизане в сила на прекратяване действието на разсрочването в жалбата се твърди, че разсрочването е влязло в сила на 27.01.2007г., когато е влязло в сила и Решение № 911 от 29.12.2006г., а действието на разсрочването е прекратено на 01.06.2009г., когато не са били платени две пълни месечни вноски по погасителния план- за месец април и месец май 2009г. Следователно към тази дата всички обединени и разсрочени задължения са били погасени по давност.

Изложени са възражения по отношение на застъпеното становище от ответника, че обединяването на публичните задължения към НОИ представлява особен случай на новация по чл.107 от ЗЗД.

Според жалбоподателя по отношение на погасителната давност по на публичните задължения установени с Разпореждане № 337/2003г. следва се има предвид следното:

1.Задълженията по посоченото разпореждане са били дължими през 2002г. и е следвало да се заплатят през 2003г. Погасителната давност за тях е започнала да тече от 01.01.2004г. 2.Съгласно разпоредбата на КСО през периода на влизането ѝ в сила от 01.01.2000г. до изменението през 2006г. с налагането на обезпечителни мерки давността се прекъсва. Следователно до 27.01.2007г. когато е влязло в сила разсрочването по Решение № 911 от 29.12.2006г. са изминали 3 г. и 26 дни. От 01.06.2009г. до 10.09.2012г.-датата на вписване в Служба по вписванията-гр.Р., на Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 0191-000097 от 31.08.2012г. по изп.д.№ 191/2012г. са изминали 3г.,3м. и 9 дни. Като се вземе предвид изтеклата преди това погасителна давност безспорно до налагане на обезпечителната мярка са изтекли повече от 5 год.

Изложени са съображения, че по отношение на установените публични задължения е изтекла и абсолютната 10 год. Погасителна давност. Наред с погасяване на главницата респективно са погасни и задълженията за лихви. Искане се отмяна на решението.

В с.з. жалбоподателя не се представлява, не изразява становище по същество на спора.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП-гр.С., чрез процесуалния си представител юрк.Р. оспорва жалбата, намира я за неоснователна и моли Съда да потвърди обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на

страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Дружеството-жалбоподател е подало 25 възражения, всички заведени с вх.№ 25-53-04-90/04.02.2015 г. по описа на ТД на НАП-гр.С., дирекция СДО, с които е поискало да бъдат отписани като погасени по давност публични задължения, включени в обединеното и разсрочено задължение с Решение № 616/26.07.2004 г. на Министерския съвет, изменено с Решение № 911/29.12.2006 г. Въз основа на възраженията са издадени разпореждания, а от тях относимо към настоящия спор е Разпореждане № 0191/2012/000260/20.04.2015 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., с което е отказано отписване от данъчно-осигурителната сметка на дружеството на задълженията, чието внасяне е разпоредено с Разпореждане № 337/08.07.2003 г. на РУ "Социално осигуряване"-гр.П. .

"Б. ТМ-Р." ПАД е обжалвало действията на публичния изпълнител, обективирани в Разпореждане № 0191/2012/000260/ 20.04.2015 г., и с Решение № ПИ-90/19.05.2015 г. Директорът на ТД на НАП-гр.С. е отхвърлил жалбата срещу отказа на публичния изпълнител да отпише по давност публичните задължения на дружеството, чието внасяне е разпоредено с разпореждане № 337/08.07.2003 г. на Директор "ОВКО" при РУ"Социално осигуряване"-гр.П.. Задълженията са за ДОО, в общ размер от 17881,28 лв. – главници и лихви, по Ревизионен акт за начет № 337/08.07.2003 г.

С искане изх.№ Р111-660 от 07.11.2003г. изпълнителният директор на „Б. ТМ.Р.“ ПАД е поискал от министъра на финансите да бъдат разсрочени всички задължения на дружеството по реда на чл.152 от Д./отм./

С Решение № 616/26.07.2004 г. на Министерския съвет на основание чл.152 Д. (отм.) са обединени публичните задължения на жалбоподателя общо в размер на 12193530 лв., в това число задължения към НОИ в размер на 5733461 лв., от които главница в размер на 4230685 лв. и лихви от 1502776 лв., като общото публично задължение е намалено с начислени лихви по данъчните задължения в размер на 450 000 лв. Така намаленото публично задължение е разсрочено за срок от 8 години по погасителен план. В т.3, б."г" от решението е посочено, че при неизпълнение на две месечни вноски по погасителния план дължимите суми стават незабавно изискуеми. Задълженията по спорното разпореждане са включени в Решение № 616/26.07.2004 г. на МС. Дружеството е обжалвало това решение в частта по т.3, б."а" и б"б." пред ВАС, който с решение по адм.д. 8433/2004г. , Петчленен състав го е отменил.В тази връзка в изпълнение на указанията на ВАС е издадено МС е приел Решение № 911/29.12.2006 г. в частите по т.3, б."а", б."б" - за лихвите, както и погасителния план, във връзка с Решение № 4193 от 19.04.2006 г. на Върховния административен съд, с което е отменено Решение № 616/26.07.2004 г. на МС в тези части. С новото решение се променят сумите, които се следват по погасителния план, както и се постановява, че за периода на разсрочване длъжникът дължи лихва в размер на основния лихвен процент, в т.ч. и върху задълженията към НОИ.Решение № 616 от 26.07.2004г. е влязло в сила в необжалваните части относно обединяване и намаляване на задълженията след изтичане на 14 дневен срок за обжалване-23.08.2004г., а Решение № 911 от 29.12.2006г. е било получено от дружеството на 12.01.2007г. и е влязло в сила на 27.01.2007г.С Решението на директора на ТД на НАП-С. е прието, че процесното разпореждане № 337 от 08.07.2003г. е обединено и разсрочено с Решение № 616 от 26.07.2004г.

С Постановления с изх. № С-25-00-26-13010/09.07.2003 г. (връчено на 17.07.2003 г.),

изх. № С-25-00-26-13010/08.07.2003 г. (връчено на 17.07.2003 г.), изх. № С-25-00-26-13010/11.07.2003 г. (връчено на 17.07.2003 г.), изх. № С-25-00-26-13010/07.08.2003 г. (връчено на 08.08.2003 г. с вх. № Р-0547), са наложени обезпечителни мерки за установени и изискуеми задължения на жалбоподателя.

Разпореждане 337 от 08.07.2003г. е присъединено към изп.д. №418/2001г. , присъединено с разпореждане 0418/2001/165937 от 04.08.2005г. издадено от публичен изпълнител.С Разпореждане за прекратяване изх.№ 0418/2001/166015/22.02.2007г. по изпълнително дело 0148/2001г. е прекратено събирането на публични вземания за фонд ДОО и ПКБ , включително по процесното Разпореждане № 337 от 08.07.2003г., т.к. задълженията по посочените на стр.5 от решението на директора на ТД на НАП-С. разпореждания са обединени и разсрочени с Р. № 616 от 26.07.2004г., изменено с Решение № 911/29.12.2006г.

В Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, както и съгласно разпоредбата на чл. 183, ал. 4 ДОПК е посочено, че при неизпълнение на две месечни вноски по погасителния план дължимите суми стават незабавно изискуеми, заедно със законната лихва от датата на даденото разрешение за разсрочване. Независимо, че процесните задължения намират своето правно основание в КСО, спрямо тях са приложими разпоредбите на Д. (отм.), аналогични са и нормите на ДОПК, уреждащи погасителната давност.

От С уведомително писмо изх.№ 26-Б-748/22.03.2010г.ТД на НАП-гр.С. жалбоподателят е уведомен, че за м.януари и м.февруари 2010г. г. не е налице погасяване на задължението в пълен размер съгласно погасителния план и във връзка и на основание чл.183, ал.3 ДОПК е започнала процедура по отнемане на разрешение на разсрочване на задълженията по Решение № 911/29.12.2006 г. на МС, като сумите стават незабавно изискуеми, заедно със законната лихва от датата на даденото разрешение.

С разпореждане от 28.06.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. всички дължими и неплатени суми по решенията на МС за обединяване и разсрочване задълженията на жалбоподателя, включително и процесните, са присъединени за принудително събиране в производството по изп. дело № 191/2012 г. с Разпореждане за присъединяване изх.№ 0191-000090/28.06.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

С постановление за налагане на обезпечителни мерки от 14.09.2012 г. по същото изпълнително дело е наложена възбрана върху недвижими имоти, собственост на дружеството.

В хода на настоящото съдебно производство е допусната съдебно-счетоводна експертиза с в.л. Д. П..На поставените въпроси вещото лице е отговорило следното:

1. В Решение № 616/26.07.2004 г. са обединени и включени данъчни задължения на дружеството, както и задължения за ДОО и за фонд ПКБ, констатирани с ревизионни актове, респективно с разпореждания на НОИ. По делото са налични множество документи, издадени от ТД на НАП и НОИ, в които са цитирани РА, включително и процесния № 337/08.07.2003 г., за начислени задължения за ДОО и ПКБ, за които се твърди, че са обединени с Р. № 616/26.07.2004 г. и разсрочени с Р. № 911/29.12.2006 г. Няма конкретен документ, в който да са посочени точно каква част от сумите по начислените публични задължения по РА участват в погасителния план към Р. № 616/26.07.2004 г., респективно към Р. № 911/29.12.2006 г.

Експертизата е направила изчисления въз основа на посочени суми на главници и

лихви в Разпореждане изх.№ 0418/2001/166015/22.02.2007 г. (л. 179) на РД-С. към АДВ. Размерът на общото публично задължение по всички цитирани в разпореждането ревизионни актове е 7177073 лв., в т.ч. главница за ДОО и ф.ПКБ в размер на 3592654.12 лв., и лихва в размер на 3584419.38 лв., изчислени върху сумите на главниците към 14.09.2006 г. О. и разсрочени задължения към НОИ по Р. № 616/26.07.2004 г. са в размер на 4230685 лв. – главница, и лихва 1502776 лв., т.е. сумите, посочени в Разпореждане изх.№ 0418/2001/166015/22.02.2007 г. и тези в Погасителния план към Р. № 616/26.07.2004 г. и към Р. № 911/29.12.2006 г. не си съответстват.

2. Лихвата върху главницата за ДОО, начислена в Разпореждане № 337/08.07.2003 г., в размер на 284 лв., няма конкретни данни да е включена в обединеното задължение по Р. № 616/26.07.2004 г. и разсрочена с Р. № 911/29.12.2006 г. Понеже няма данни главницата и лихвата по процесното разпореждане да е платена от "Б. ТМ-Р." ПАД, при положение, че главницата на публичното задължение е включена в погасителния план на общото публично задължение към Р. № 616/26.07.2004 г. и разсрочена с Р. № 911/29.12.2006 г., то тогава и лихвата в размер на 284,26 лв. е включена в погасителния план на общото публично задължение към Р. № 616/26.07.2004 г. и разсрочена с Р. № 911/29.12.2006 г.

В погасителния план за общото публично задължение към Р. № 911/29.12.2006 г. лихвите по задълженията към НОИ са в размер на 1 502 776 лв. Тези лихви са посочени като обща стойност и никъде в делото не е представена разбивка как изпълнителният орган е достигнал до този им размер.

Според вещото лице началната дата от която следва да се начислява лихва върху главница е тази посочена в съответното разпореждане, а крайна е 11.12.2003г.-датата цитирана в Решение № 59 от 25.03.2004г. на К.-/л.298 от д/ Вещото лице след съответни изчисления е посочило, че лихвата посочена в Погасителния план е изчислявана върху главници именно до 26.07.2004г./датата на Решение № 616 на МС/.

3. Лихвата върху главницата на публичното задължение по Разпореждане № 337/08.07.2003 г., издадено от Р. [населено място], в размер на 17 881,28 лв. е изчислена по периоди, посочени в задачата, както следва:

- от 01.07.2003 г. до 11.12.2003 г. – 1023.39 лв.
- от 12.12.2003 г. до 25.07.2004 г. – 2466.88 лв.
- от 26.07.2004 г. до 28.12.2006 г. – 9843.61 лв.
- от 29.12.2006 г. до 27.06.2007 г. – 2124.03 лв.
- от 29.12.2006 г. до 09.09.2007 г. – 3008.03 лв.

4. Експертизата е посочила вноските, направени от жалбоподателя по Погасителен план към Р. № 911/29.12.2006 г. Общият им размер е 393 500лв.Вещото лице е посочило, че имайки предвид , че месечната вноска по Погасителен план за лихви е в размер на 58 000лв., то може да се направи извод, че дружеството е заплатило лихви и за м.03 и 04.2007г. От страна на ТД на НАП са прихванати с А. № 1001431/09.04.2010 г. и издадения към него Протокол изх.№ 26-Б-984/13.04.2010 г. вноски за: м.06 в размер на 30000 лв. (частично), за м.07, 08, 09, 10, 11.2009 г. и за м.01.2010 г. Общият размер на погасените чрез прихващане вноски е 393000 лв. Последната погасена, дължима вноска по Погасителен план към Решение № 911/29.12.2006 г. е за м.01.2010 г., погасена чрез прихващане, в размер на 60500 лв.

Експертното заключение е прието без оспорване от страните. Съдът намира, че следва да кредитира същото като даващо отговор на поставените задачи, професионално,

компетентно и безпристрастно изготвено. Същото се приема и за обосновано, предвид представените по делото писмени доказателства, които са послужили за формиране на експертните изводи на вещото лице и непредставляващи част от административната преписка.

В хода на съдебното производство е приета като доказателство по делото административната преписка, както и доказателства представени с молба от жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящото производство, е подадена в предвидения в чл.268, ал.1 ДОПК срок, от надлежно упълномощен адвокат и при наличието на правен интерес от обжалването и се явява процесуално допустима. По същество жалбата е основателна.

Съдът намира, че обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган и в предписаната от закона форма.

Спорният по делото въпрос се свежда до приложението на института на погасителната давност. Процесните задължения касаят невнесени осигурителни вноски за ДОО. По силата на чл.115, ал.1, изр.1 КСО за невнесените в срок осигурителни вноски погасителната давност е пет години. В случая тази давност е прекъсната на основание чл.115, ал.2, т.1 от кодекса с влизане в сила на разпореждането за установяване на вземането. Съгласно чл.115, ал.3 КСО от прекъсването на давността започва да тече нова давност. В случая разпореждането е влязло в сила като необжалвано и от датата на влизането му в сила започва да тече 5-годишната давност по КСО.

Нормите уреждащи погасителната давност са материалноправни, а не процесуалноправни, поради което не намират незабавно приложение.

Задълженията по процесното Разпореждане са били дължими през 2002г., съответно погасителната давност е започнала да тече от 2004г. през периода на влизане в сила на КСО на 01.01.2000г. до изменението му с ДВ ,бр.105, в сила от 01.01.2006г., задълженията са били разсрочени намалени и отсрочени на основание чл.152 от Д.(отм), поради което приложение следва да намери и чл.141 Д. (отм), след което приложение следва да намери разпоредбата на чл.172 ДОПК.

Независимо че процесните задължения са с правно основание КСО, спрямо тях са приложими разпоредбите на Д. (отм.), аналогични са и нормите на ДОПК, уреждащи погасителната давност. От една страна, уредбата на погасителните давностни срокове по КСО, Д. (отм.) и ДОПК е идентична, включително по отношение спиране на давността за периода на разсрочването. От друга страна, процесните задължения са обединени, намалени и разсрочени на основание чл.152 Д.(отм.). Ето защо относно погасяване на разсрочените задължения по давност приложение следва да намерят разпоредбите на Д. (отм.) и ДОПК.

Съдът намира, че за правилното изясняване на спора следва да се даде отговор на въпроса следва ли да се счита за прекратено действието на решенията на МС с № 616/26.07.2004 г. и № 911/29.12.2006 г., с които са разсрочени задълженията на жалбоподателя и е приет погасителен план, и в случай на положителен отговор - от кой момент действието е прекратено.

Решение № 616/26.07.2004 г. е прието при действието на Д. (отм.), на

основание чл.152 от кодекса. Аналогично на чл.152 Д. (отм.) е съдържанието на чл.188 ДОПК, който действа понастоящем. При действието на чл.188 ДОПК е постановено второто решение на МС, с № 911/29.12.2006 г. Същото решение изменя само сроковете по погасителния план, както и въвежда разпоредби, касаещи лихвите върху задълженията, но основните текстове, които са от значение за решаване на спора, се намират в решение № 616/26.07.2004 г. Разпоредбите на чл.152, ал.1 и ал.3 Д. (отм.) са оправомощавали Министерския съвет да обединява всички публични задължения на длъжника, да намалява, разсрочва и/или отсрочва общото публично задължение, както и лихвите по него. Нормата на чл.147, ал.1 от кодекса дефинира отсрочването като "разрешение" (по искане на длъжника), плащането на дължимите суми да се извърши изцяло до определен краен срок", а разсрочването позволява плащането да става на части, съгласно одобрен от компетентния орган погасителен план. В рамките на своята компетентност МС е обединил задълженията и ги е намалил с размера на начислените лихви, като ги е и разсрочил. Поради това е без значение становището на ответника, че в случая водещо е именно обединяването на публичните вземания и едва след това, така възникналото обединено вземане се разсрочва или отсрочва.

С решение № 616/26.07.2004 г. за дружеството-жалбоподател са създадени права (да бъдат обединени в едно цяло публичните му задължения, след което да бъдат разсрочени във времето, по отношение на погасителните вноски) и задължения (да изпълнява разпоредбите от решението, които имат задължителен характер). Смисълът отсрочването и разсрочването на публични задължения се състои в това държавата да направи известни отстъпки с цел да защити в максимална степен публичния интерес, като събере възможно най-голяма част от задължението, което преди това или не е било погасявано редовно, или изобщо не е погасявано. Именно заради защитата на общественния интерес неизпълнението на две месечни вноски по приетия погасителен план автоматично води до незабавна изискуемост на дължимите суми, предвид т.3, б."г" от решението, която разпоредба е идентична с тази на чл.147, ал.4, изр.второ Д. (отм.). Изискуемостта дава основание за предприемане на съответните действия за принудително събиране на публичното вземане. Щом след неизпълнението на две месечни вноски по приетия погасителен план вземането е станало изискуемо, това означава, че решението на МС, с което е било разсрочено задължението и е бил приет погасителният план, е прекратило действието си, тъй като е отпаднал е предметът му. Независимо от това, в кой момент държавата, посредством публичния изпълнител, се е възползвала от клаузата на т.3, б."г" от решение № 616/26.07.2004 г. и е пристъпила към принудително събиране на вземането, следва да бъде прието, че решението е прекратило действието си на датата, следваща датата, представляваща крайния срок за изпълнението на втората от две месечни вноски – 01.06.2009 г. Несъобразяването с погасителния план е довело до прекратяване действието и на второто решение № 911/29.12.2006 г., също считано от 01.06.2009 г., към който момент имайки предвид различните интерпретации в решения на АССГ по този въпрос безспорно не са платени две пълни вноски по

погасителния план.Безспорно към тази дата разсрочените публични задължения са били изискуеми по силата на закона.

От датата на прекратяване действието на разсрочването на задълженията по решенията на МС спряната давност е възобновена и до датата на предприемане на първото действие по принудително изпълнение -28.06.2012г. е изтекла 5-годишната давност по чл.140, ал.1 Д. (отм.). Аналогична и разпоредбата на чл.171, ал.1 ДОПК. Първото действие по принудително изпълнение е на 28.06.2012г., с издаване на разпореждане от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. – СДО, с което е допуснато присъединяване в производството по събиране на публични вземания по изпълнително дело № 191/2012 г. на вземанията, установени с процесното разпореждане.Като се вземе предвид изтеклата давност през периода 01.01.2004г.-27.01.2007г.-3г. и 26 дни и тази след 01.06.2009г. до 28.06.2012г.-3г. и 27дни, безспорно по отношение на публичните задължения е изтекла 5-годишната давност.

Основателно е възражението и че по отношения на установените публични задължения е изтекла абсолютната 10 годишна погасителна давност.

Както беше посочено публичните задължения са възникнали по РА за начет, с който са установени задължения за ДОО за 2002г.Същите е следвало да се заплатят през 2003г., а на основание чл.140, ал.1 от Д./отм./, давностния срок за тях е започнал да тече през 2004г. Нормите на чл.141,ал.1,т.3 от Д./отм./ и на чл.172,ал.1,т.3 от ДОПК посочват, че давността спира, когато е дадено разрешение за разсрочване и отсрочване за срока на разсрочването и отсрочването.При положение, че действието на разсрочването е прекратено , считано от 01.06.2009г., независимо, че за определен период от време тези задължения са били разсрочени, то приложение следва да намери абсолютния давностен срок по чл.115 от КСО и чл.172 от ДОПК.

Наред с това основателно е възражението , че видно от двете решения на МС, както и от приетото заключение по ССЧЕ, лихвите са изчислени като сума в размер на 1 502 776лв. към момент преди постановяване на първото решение на МС през 2004г.Според решението на К. лихвите са изчислени към 11.12.2003г.Вещото лице даде заключение, че няма данни точно каква част от сумите по начислените публични задължения по РА участват в погасителния план към Р. № 616/26.07.2004 г., респективно към Р. № 911/29.12.2006 г. Лихвата върху главницата за ДОО, начислена в Разпореждане № 337/08.07.2003 г., в размер на 284,26 лв., няма конкретни данни да е включена в посочените Р.. Но т.к. безспорно е установено, че нито лихвата нито главницата са платени от „Б. ТМ-Р.“ следва да се приеме, че щом са разсрочени главница и лихви, то лихвата по разпореждането също е включена в погасителния план на общото публично задължение към Р..

Следователно погасени по давност са и всички лихви върху задълженията, чието отписване е било поискано от жалбоподателя

Във връзка с прекратяването на разсрочването на публичните задължения настоящата съдебна инстанция следва да обсъди и да даде отговор на въпрос на направените от ответника възражения относно обстоятелството на ефекта на настъпило подновяване (новация) на публичните задължения по силата на решение № 616 от 26 юли 2004 г. на Министерския съвет и по силата на решение № 911 от 29 декември 2006 г. Както теорията, така и

съдебната практика приемат наличието на три предпоставки за осъществяване на подновяването – наличност на правно валиден стар дълг, който се погасява, възникване на нов дълг на мястото на стария, разлика между погасения и новосъздадения дълг, намерение на страните за осъществяване на подновяването. В процесния случай не е налице нито една от предпоставките за осъществяване на подновяването на дълг. От събраните по делото доказателства, както и от приложимите правни норми не се установява погасяването на стар дълг на търговското дружество, който се погасява и възникването на нов дълг на мястото на стария. Напротив, старите задължения на дружеството продължават да съществуват, но същите само са обединени и е разсрочено тяхното изпълнение, обстоятелство, което се установява от приложения към решението на Министерския съвет погасителен план.

Разсрочването на едно задължение няма ефекта на погасяване на същото и на възникване на ново на негово място. Един от правните ефекти на разсрочването на публични задължения е спирането на давността за срока на разсрочването или отсрочването, чл. 141, ал. 1, т. 3 от Д., отм. От приложения погасителен план към решението на Министерския съвет се установява, че задължението не е било погасено, то е останало същото, а само е разсрочено неговото изпълнение. Аргумент в тази насока е и предвиденото обстоятелство на незабавна изискуемост на задължението при посочените в решението условия. Не е налице и следващото условие за осъществяването на подновяването, а именно разлика между погасения и новосъздадения дълг. Необходимо е между стария дълг, който се погасява и новия дълг, който се създава да съществува една отлика, подновяването по естеството си предполага нов елемент в състава на облигационното отношение. Разликата между старото и новото облигационно отношение трябва да засяга някой от съществените му елементи, като новият елемент в новото облигационно отношение трябва да се отнася или до предмета на задължението, или до личността на длъжника, или до тази на кредитора. Поради това не е налице подновяване на задължението, ако само е продължен срокът за неговото изпълнение, срокът е несъществен елемент на задължението и неговото продължаване не внася никакво съществено изменение в старото облигационно отношение.

В процесния случай не е налице промяна нито в предмета на облигационното отношение, нито в някоя от страните по отношение на същото, а е налице само разсрочване на публичните задължения на дружества по специален ред, регламентиран в Д. (отм.). Предвид обстоятелството, че основен елемент на подновяването е погасяването на старото задължение и възникването на ново на негово място, настоящата съдебна инстанция съобразява вида на задължението, а именно публично такова и обстоятелството, че Д. (отм.) предвижда изрично и изчерпателно случаите на погасяване на публичното задължение – това са случаите по чл. 138 от Д. (отм.) и същите включват плащане на задължението, погасяването му чрез прихващане, погасяването му по давност, погасяването му чрез опрощаване. Следователно подновяването на публичното задължение не е предвидено като форма на неговото погасяване, поради което следва да се приеме, че подновяването на

публични задължения не е възможно и допустимо съобразно разпоредбите на Д. (отм.).Видно е, че с решението на Министерския съвет задължението остава същото, не се създава ново, това е задължение за държавно обществено осигуряване, основанието му остава същото – разпореждане № 337/2003 г., следва извод, че не е налице подновяване на публичното задължение на търговското дружество, нито пък е налице постигането на подобен ефект.

Показателни в тази насока са различни актове на приходната администрация издадени след влизане в сила на Решение № 616/26.07.2004г. на МС, с които част от включени в погасителния план публични задължения са погасени по давност и са отписани.Същото становище е застъпено и с Решение № 4193 от 19.04.2006г. на ВАС, 5 –членен с-в. ВАС счита, че по силата на обединяването не възниква ново задължение , върху което като цяло следва да се начислява лихва, а задълженията които се обединяват запазват своята специфика и следва и след обединяването и разсрочването им да бъдат третирани като такива възникнали на различно основание-главници и лихви-т.е. не се новират.

Посочването в актовете на приходната администрация, на правното основание на всяко едно от задълженията на дружеството е показателно, че съществувалите до решенията на МС задължения на дружеството не са прекратени. Същите продължават да съществуват между същите страни на същото правно основание. Ето защо не може да се приеме, че с обединяване на всички публични задължения на жалбоподателя е налице особен случай на новация по смисъла на чл.107 ЗЗД.

Изложеното дотук мотивира Съда да приеме, че обжалваното решение е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено. Заедно с това административната преписка следва да бъде изпратена на публичния изпълнител, който да съобрази дадените с настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора, на основание чл.161, ал.1 във вр.с чл.144 ДОПК на жалбоподателя се дължат направените разноски по делото, но същите не са поискани.

Така мотивиран и на основание чл.268 във вр.с чл.160, ал.3 от ДОПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на "Б. ТМ-Р." ПАД със седалище и адрес на управление [населено място], Индустриална зона, ЕИК по Булстат:[ЕИК], представлявано от Е. Т. Е., Решение № ПИ-90/19.05.2015 г., издадено от Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството против отказ за отписване по давност на публични задължения, обективиран в Разпореждане изх.№ 0191/2012/000260/20.04.2015 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., относно задълженията, чието внасяне е разпоредено с Разпореждане № 337/08.07.2003 г. на Директор "ОВКО" при РУ"Социално осигуряване"-гр.П..

ИЗПРАЩА делото като преписка на Директора на ТД на НАП-гр.С. за произнасяне по молбата на "Б. ТМ-Р." ПАД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], с която е

поискано отписване по давност на публични задължения, чието внасяне е разпоредено с Разпореждане № 337/08.07.2003 г. на Директор "ОВКО" при РУ"Социално осигуряване"-гр.П., като се изпълнят дадените с настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: